

[Jørgen Gram.]

dansk. Manden turde ikke tage imod dem ved Dagslys, de maatte køre og komme igen om Aftenen.

Ja, saadan var Stillingen i By og paa Land, men jeg vil slaa fast, at vi altid og gerne tog imod de tyske, som vilde stemme dansk, uden Karantæne oppe i Nordslesvig.

Lad mig lige i Parentes bemærke, at der fra 1912 til Afstemningen i 1920, da Tyskland havde tabt Krigen, overalt var en mægtig Stigning i de Stemmesedler, hvorpaa der stod Ja til Danmark. Vi raabte ikke „Konjunktur“ efter dem, men glædede os derover, og det har vist sig senere, at Stigningen i det danske Stemmetal har holdt.

Der er et grelt og uretfærdigt Modsætningsforhold mellem den Maade, paa hvilken vi modtager en Sindelagsændring i Nordslesvig, og de stadige snertende Bebrejdelser, hvormed visse Kredse herhjemme møder dem dernede, som vil orientere sig mod Nord. I var jo tyske, I var jo Nazister, vi tror jer ikke, vi har ingen Forpligtelser mod jer, I har overhovedet ingen Ret til Selvbestemmelse over jeres Tilhørsforhold, I har jo valgt, sagde det ærede Medlem Hr. Christmas Møller i Gaar. Det er haardt for den spirende Danskhed stadig at møde slige Bebrejdelser, og det er ulogisk at fremsætte dem. I Nordslesvig godtog man Nationalitetsskiftet før, under og efter Genforeningen. Med H. P. Hanssen i Spidsen optog man Kampen for at hindre Frafald til tysk og vinde tilbage til Danskheden, hvad man havde Evne til. Man begyndte nordfra i Nordslesvig, men de sydlige Sogne i Nordslesvig var man ikke naaet vidt med, da Krigen kom i 1914, og virkelig effektiv Hjælp til Mellem- og Sydslesvig havde man ikke folkelig Kraft og Menneskemateriale til. Men der kan absolut ikke paavises noget som helst om, at H. P. Hanssen vilde standse med den nationale Vækkelse i det danske Nordslesvig.

Saa kom den første tabte Krig for Tyskland. Den og kun den gav Mulighed for, at den nuværende Grænse blev trukket, og vi benyttede, selvfølgelig med fuld Ret, denne Mulighed. Forud for Krigen var der ikke dansk Flertal i en Række Byer og Landkommuner, men ved Afstemningen 1920 i de fleste. Men hverken Syd eller Nord for den nuværende Grænse gjorde 1920 Slut paa Forskydningen mellem dansk og tysk. I Fred som under og efter en Krig bestemmer Menneskene over deres egen Indstilling.

Derfor satte det tilfældige Aarstal 1920 heller ikke et evigt Punktum for Muligheden for folkelig og national Selvbestemmelse —

jeg kan ogsaa kalde det Ombestemmelse. Derfor kan det heller ikke siges til de sydslesvigske Danske: I har en Gang haft Muligheden, I har nu valgt, og I har det ikke mere. Naar det ærede Medlem Hr. Christmas Møller i Gaar spurgte, om Nordslesvig efter en vunden tysk Krig havde Ret til en ny Afstemning for at komme til Tyskland, kan dertil kun svares, hvad ogsaa den højtærede Statsminister var inde paa, at saafremt den nordslesvigske Befolkning samtidig havde ændret sit nationale Sindelag fra dansk til tysk, saa var vi ganske uomgængelig kommet til at staa over for Spørgsmaalet. Folkeviljen sætter Grænsen, og kun den holder den fast.

Det foreholdes nu Sydslesvigerne, at Bevægelsen mest er en „Bort fra Tyskland“-Bevægelse. Men det betyder baade et „Bort fra Tyskland“ og et „Hjem til Danmark“, og de to Ting hænger jo sammen. Før har man bebrejdet Befolkningen, at den vilde høre til Tyskland, nu bebrejder man den, at den vil bort fra Tyskland. Kan man finde mere sande og sunde Udtryk for „Hjem til Danmark“-Trangen end de mange frivillige Skoletilmeldelser, det vaagnende danske Kirkeliv og andre danske Tilkendegivelser trods tyske Trusler? Holdbarheden i den danske Bevægelse skal Befolkningen dernede selv skaffe Beviser for. Jeg tror, der er meget ægte i den. Danmark faar ikke urene Hænder ved at sætte al sin Evne ind paa, at Sydslesvig fuldstændig frigøres fra den tyske Administration og selv helt og fuldt bestemmer over sine indre Forhold. Kun derigennem kan Befolkningen faa Mulighed for at føre Bevis for Ægtheden i den danske Vilje. Og de vil jo ikke løbe fra deres økonomiske Forpligtelser. I Henvendelsen fra Sydslesvigerne til de Allierede om Frigørelse, som den højtærede Udenrigsminister omtalte, siges udtrykkeligt, at Sydslesvigerne gerne vil paatage sig deres Del af Krigsbyrderne.

Det ærede Medlem Hr. Ole Bjørn Kraft fremdrog i Gaar en Række Forhold til Bevis for, at Myndighederne sydfra med Trusler og Magt vil knuse Danskheden. Der er mange flere Eksempler, og den højtærede Udenrigsminister var selv stærkt inde paa disse faktiske Forhold. Jeg haaber meget stærkt, at den danske Rigsdag ogsaa derigennem maa føle sig foranlediget til over for de Allierede at understrege Nødvendigheden af Adskillelsen af Slesvig fra Holsten, selv om det efter Udenrigsministerens Udtalelser ligger tungt med Gennemførelsen; det er jo noget, som man er enig om fra saa godt som alle Sider her i Rigsdagen, og som er med i den meget omtalte Note.